

Ујознавање – Анхела Есиноса Руис

* * *

Хоћу да заборавимо на смрт, као деца,
И да поцепамо „заувек“ у нашој речи,
Ланац. Идемо, куда пожели ветар,
Или да побегнемо, куда желиш ти.

Сивих дроздова и ждралова у кавезу,
Направити од лишћа подсетник живота:
Да се са светлим јатом вратимо у пролеће,
Полетимо са ружом зимском на грудима,

Држимо за руку ноћну комету,
Летимо више од разума и домета,
Убијмо роба у себи, убијмо поету,
Да заспимо на раскрсници свих путева.

Пољубимо оно, што је најболније,
И играјмо валцер иза хоризонта,
Док од душе не одвојимо тело,
Док нас потопаи падање звезда.

Да те волим до неба и немоћи,
Докле ми још досеже рука
И човеку помоћи, и самом Богу,
Спасити се трновитог венца.

* * *

Што је више светла – мање места за тугу,
Што је више тебе – то је јаче светло,
Јер ти си светлији више, но што мислиш:
Около је децембар, а пролеће дошло.

Што је зима јача – лепши загрљаји,
Покривача више – тим је више слоге,
Заснежена соба, а ми – пахуљице,
Летимо ти и ја у светле небосводе.

Што је више звезда – то смо ближе мору,
Што је више нас – опада моћ тами,
Данас је светла више, но што јуче беше,
Около је децембар, а са мношћем си ти.

Што је више нас – то је више нежности...
Не бој се таме, драги – ја сам дошла:
Што је више мене – то је мање самоће,
Што је више тебе – то је више светла.

ПТИЧЈЕ ПЕСМЕ

Хоћу да бојим твоја јутра у топле боје,
У соби, где смрти нема, где се зауставља време...
Отворили би прозор ка мору дивне ароме,
Као застава наших шаптаја поспане луне време.

Хоћу да ти поклоним зраке поноћног светла,
Да насликам над тобом све звезде пута млечног,
Будем ти трава под ногама, ветру пролећни глас,
И као лагодна киша да куцам по крову нежно.

И шта ће ми више? Своју срећу рукама држим!
Не треба ми сунце, пролеће, цвеће, море, дрвеће:
Када сам поред тебе, могу да дотакнем снове,
И осећа се под земљом баш то певање птичје.

* * *

И настало је пролеће – ти цветаш крај сваког пута,
Корени краду из мог срца протичуће крви:
Ево, твоји маслаци пролећу на крилима брига,
И фарбају се тобом небосводи у сивој љубави.

Хтео си да побегнеш као лака птица – на југ са мном,
Хтео си ме, знам то ја, до смрти носити на рукама,
Хтео си, да се са тобом подигну плави снови...
Висине, непогоде, ветрови? Победио је твој страх.

Хтео си да узлетиш – као мртав луташ над светом,
И међу уморним звездама струна пева самотно.
Заборавила сам на тебе – на полете и комете,
Заборавила сам твој бол, љубав... И пролеће је настало.

ЗВЕЗДЕ СУ БИЛЕ ПРОТИВ НАС*(за А. А.)*

Ти си био мојим недостижним сном,
А ја – твоја паклена екстаза.
Ти си био мачком, а ја твојом жртвом,
Звезде су биле против нас.

Миловао је леђа ветрић љубави,
Застава наша – месечев ветроказ.
Бацила је ноћ брод у лутање,
Звезде су биле против нас.

По мењави, после твога бола,
После рата слатких фраза,
Ране ћемо морати да лечимо сољу,
Звезде су биле против нас.

Кривити себе, мили, не треба!
Судба је имала строг приказ:
Наш је растанак била воља неба –
Звезде су биле против нас.

У мом ћеш сећању бити заувек,
У срцу превагнеш као тас.
Нећемо победити силу природе,
Звезде су биле против нас.

Изгубљени вечно и вечно чекани,
Док ме смртни не поједе Час...
Звезде су биле против нас, вољени,
Звезде су биле против нас.

О ПЕСНИКИЊИ

Анхела Еспиноса Руис је рођена у Малаги (Шпанија) 1993. године. У школи хуманитарног профила изучавала је латински и старогрчки језик. Завршила је и музичку школу (класа фортепијана).

Године 2011. постала је лауреат новинарске награде „Белорусија у фокусу“. Дипломирала је словенску филологију на Гранадском универзитету (2015), а затим и магистрирала на белоруској филологији на Варшавском универзитету (2017). Исте године Анхела је постала финалисткиња поетског конкурса „Екслибрис“ имена Ригора Барадуљина и објавила збирку песама „Клавир поред мора“ (бел. *Ра л л мора*, Логв на), за који је добила диплому на конкурсима „Деби“ имена Максима Богдановича, као и електронски зборник „Сећање на будућност“ (бел. *Пам и љра будуч н*). У марту 2016. године песникиња је постала почасни члан Удружења књижевника Белорусије. Њена трећа песничка збирка „*Pomme de ciel*“ изашла је 2017. године.

Руисова је преводила и изабране песме Максима Богдановича на шпански језик, који су изашли у посебним двојезичним збиркама „Звуци моје отаџбине“ (бел. *Зіук ма бац ка шч н*) у Мадриду. У њеном преводу објављени су и сонети Јанка Купале.

У фебруару 2019. године песникиња се нашла међу лауреатима конкурса младих аутора „Првоцвет“ (бел. *Пер-*

шацвей). Исте године је добила књижевну награду имена Михасја Страљцова „За богатство осећања и метафоре поетског језика и храбро стремљење да се осети тајновитост белоруског бића“. Објављена је и наградна збирка песама, прозе, публицистичких текстова и превода „Боја крила“ (бел. *Колер кр ла*).

Дела Еспиносе Руис штампана су у часописима „Младост“, „Дзе сло“, „Пол м“, „Л таратура Мастацтва“, „Czasopis“ (Беласток), новинама „Наша Н ва“, алманаху „Беларус“ (Њујорк). Књижевница има своју ауторску колумну у часопису „Младост“ (бел. *Малагосц*) од 2016. године, а у „Регионалним новинама“ (бел. *Р і нал на іазейіа*) од 2019.

Анхела Еспиноса Руис је завршила међународну аспирантуру у области књижевне теорије на универзитету Камплутенсу у Мадриду. У 2018. години провела је научно истраживање на Катедри белоруске филологије Варшавског универзитета, где је предавала студентима и магистрима. У септембру 2019. године одбранила је дисертацију на тему „Симболи фолклорног порекла у прози Јана Баршчевског и Густава Адолфа Бекера“ и наставља да се бави белоруском књижевношћу у својим истраживањима.

Анхела не пише на матерњем шпанском језику. Пише искључиво на белоруском, а њена поезија је необичан сплет шпанске и белоруске културе, које се међусобно допуњују и чине је необичном, како је Белоруси називају – „белоруском песникињом шпанског порекла“.

• *Приредила и с белоруској превела Дајана Лазаревић*